

Serhan Şeşen bu akşam Beşiktaş Belediyesi Fulya Sanat Merkezi'nde 'Yaşama Saygı' başlıklı etkinlikle anılıyor.

'İyi ki doğdun Serhoş'

ERAY AYTIMUR
erayaytimur@yahoo.com

Dört beş yaşlarında bir çocuk Avcılar sahilinde babasıyla yürümektedir. Çocuk babasına merakla sorar: "**Babacığım denizin sahibi kim**". Babası ona denizin sahibinin olmadığını söyler. Çocuk bu sefer de teknelerin sahibini merak eder. Babası teknelerin sahibini saymaya başlayınca çocuk der ki, "Ne kadar saçma baba, denizin sahibi yok teknelerin sahibi var"...

Aradan birkaç yıl geçer. 80'lerin sonu olmalı. Kahramanımız yine aynı çocuk. Davula karşı da özel bir ilgisi vardır. Efsane davulcu Max Roach'ın konserine giderler. Konser arasında babasının bir müzisyen dostu çocuğa davulcuyu nasıl takip ettiğini sorar. Çocuk yanıt verir: "**Ben davulcuyu değil, başçıyı takip ediyorum.**" Bu yanıtın üstüne baba-oğul rahmetli davulcu Burhan Tonguç'un evine doğru yola koyulur. Burhan Hoca ilk dersten sonra "**Bu çocuk bir efsane olacak**" der. Babası da Tonguç'a hak vermekle kalmayıp yıllar yılı yarı şaka yarı ciddi umudunu dillendirir: "Şu anda belki benim oğlumsun diye tanıyorlar ama ileride ben senin babanım diye havamı atacağım"...

Söz konusu 'ileride' gelir. Kahramanımız artık çocuk değil genç bir adamdır. Herkesin gıpta ettiği bir evlat, ağabey, yeğen, kuzen, sevgili, dost, müzisyen, motosikletçi ve hatta feylesof aday, insan-bitki-hayvanseverdir. Heyhat babasının masumca 'hava atma' ümidi hayata geçemez. Çünkü birbirinden güzel sıfatları kuşandığı tüm çağlarından çıkıp -en azından bazılarımız için- bir efsaneye dönüşmesi zamansız ve inafsızca olur. **Pırl pırl gözlerini ve gülüşünü, cilt cilt kitaplarını ve gitarlarını, biçim biçim uçurtmalarını, anlarını ve anılarını sevenlerini ödünç bırakıp gider.**

Yoğun bakımda yattığı hastanenin başhekiminin "Bunda

büyütecek ne var" diye sorabildiği; Galatasaray Üniversitesi'nde felsefe yüksek lisansı yaptığını duyan enfeksiyon uzmanının kusura dayalı ölüme sebebiyetten yargılanırken "Ben onu müzisyen biliyordum" diyebildiği bir ülkede, zamanda, değer (sizlik)ler düzeninde efsane olmak ya da olmamak: İşte bütün mesele bu... **Empati kurmayı dahi yüreğimizin kaldırmadığı bir şeylerle birileri her nerede, nasıl yaşıyor ve yaşatılıyorsa artık...**

Serhan Şeşen'i 3 Aralık 2008'de 26 yaşında kaybettik. Onu sonsuzluğa uğurlarken, sevenlerin kafasında Oruç Aruoba'ya ait bir cümle vardı: "**Ölümler sona eren yaşamın kendisidir, anlamı değil**"...

Şubat 2009'da Serhan Şeşen Müzik Felsefe ve Yaşama Saygı Derneği kuruldu. Serhan'ın sanatçı dostları da en büyük desteği verdiler derneğe. Vedat Sakman, Hüsnü Arkan, Jehan Barbur, Kubat, Vokaliz, Ezginin Günlüğü, Gülcan Altan, Birsen Tezer, Emin İlgüs, Sumru Yavrucuk, Erdal Çelik, Dr. Ömer Önder, Eda & Metin Özülkü, Gürol ve Birol Ağırbaş gibi isimler derneğin küçücük mekânını sorgusuz sualsiz sahne bellediler. Bu yıl Serhan'ın ailesi bir karar verdi: "Onun doğum günü olan 27 Şubat'ı artık Yaşama Saygı Günü olarak kutlayalım"...

Bizler bu akşam saat 21.00'de Beşiktaş Belediyesi Fulya Sanat Merkezi'nde 'Yaşama Saygı' başlıklı konserde buluşacağız. Anjelika Akbar ve Grup Gündoğar-ken Serhan için çalıp söyleyecek. Bülent Ortaçgil ise konuk sanatçı olarak sahnede olacak. Konserden elde edilen gelir ise derneğin kuruluş amaçlarını gerçekleştirmek üzere kullanılacak. www.serhan-sesen.com adresine göz atan o amaçlara vâkıf olur nasılsa.

Ve son söz tabii ki babası Burhan Şeşen'in: "Biz şu anda aynı mekânda, aynı boyut ve zamanda olmasak da seni tanımaktan dolayı çok mutluyuz. Hepimiz adına seni dolu dolu kucaklıyor ve 'İyi ki doğdun Serhoş' diyorum."